

PETR SKYBSKÝ

SEŇORA

PETR SKYBSKÝ

SEŇORA

„Existuje Lucifer nebo neexistuje? To je otázka, která nedává spát dětem, ale i dospělým. Ale co když se stane, když se ostrá mafie a policie setká s Luciferem – pánem pekel? No, to se dočtete v této knize.“

1. KAPITOLA...MAFIÁNSKÝ BOSS IVAN HOLACH A JEHO BANDA

K baru přijelo černé auto modelu Mercedes, z něho vystoupil vysoký blondák, na sobě měl černou koženou bundu a na očích měl černé drahé brýle. Podíval se na řidiče a pravil: „Vypadni. Ale buď na telefonu. Zmiz.“ Černý mercedes zatroubil a odjel. Vysoký blondák vešel do baru a posadil se na židli. Rozhlížel se okolo sebe, pak pohlédl na servírku a rozkázal: „Dones mi whiskey a zavolej mi Michala.“ Servírka se na něho podívala a odpověděla: „Whiskey vám donesu, ale Michal tady není. Nevím, kde je.“ „Tak vezmi si mobil a zavolej mu, proboha!“ Servírka se polekala, rychle mu donesla sklenku whiskey, z kapsy vytáhla mobil a začínala volat Michalovi. Marně. Položila mobil na stůl a oznámila: „Michal není dostupný, pane.“ Vysoký blondák se usmál a pomyslel si: „Asi má nějaké obchody.“ Seděl na židli a pomalu upíjel chutné whiskey. Uplynula hodina, do baru vešel muž italského původu, byl trochu robustnější postavy, měl černé vlasy a pod nosem se mu pyšnil nepatrný knírek. Jmenoval se Mario a neměl nic jiného za úkol, než tipovat objekty a posílat své lidi na lup, třeba banky, nebo pošty. Mario se posadil k blondákovi a oznámil: „Vše je v pořádku. Dvě pošty vykradeny a dvě banky. Jedna banka se nezdařila, poldové jednoho z mých lidí chytli.“ Blondák se postavil, zamračil se a podotkl: „Doufám, že je na tvého člověka spoleh. Nerad bych měl problémy s poldy.“ „Neboj se, ujistil jej Mario, : on nic neřekne. On se bojí mých lidí. A kde je Michal?“ „Právě ho čekám, ale neozývá se. Možná, že se ozve až později.“ Odvětil blondák a poručil si druhou sklenku chutné whiskey. Za necelou hodinu do baru vešel muž vysoké a štíhlé postavy, přišel

ke stolu, odložil si zbraň a pravil: „Dva obchody jsou už domluvené. Pervitin a marihuana. Samé diskotéky.“ Byl to Michal, objednal si u servírky láhev vodky a řekl si pro sebe: „Dnes už nikam nepojedu. Už si mohu vypít.“ Blondák slyšel jeho slova, usmál se a objednal si třetí sklenku whiskey. Michal si otevřel láhev vodky, nalil si jí do malinké sklenky a napil se. Blondák seděl na židli, popíjel whiskey a přemýšlel, vypadalo to, že na někoho čeká. A vskutku. Dovnitř vešel velmi mohutný muž, měřil dva metry, zavalité a mohutné postavy, vlasy měl zrzavé, vypadalo to, že se asi věnoval bojovým uměním. Byl to Boris Tkvičenko a byl původem z Ruska. Byl velice věřící, pověřivý a pravoslavný. O něm bylo známo, že dobře vykládal karty. Byl to ostrý hoch, ovládal bojová umění, pro něho nebyl žádný problém člověka zavraždit. Blondák se na něho podíval a ptal se: „Doufám, že jsi se někde nepoprál?“ „Ne, odpověděl hrubým hlasem, : vše je v pořádku, šéfe. Proč jsi nás volal?“ Blondák se postavil a prohlásil: „Pánové, jak všichni víte, jsem váš boss Ivan Holach a vy jste mí služebníci, které moc dobře platím. Michal sehnal dva obchody s pervitinem a s marihuanou, což pro nás znamenají prachy a dělení. Také jsem něco sehnal a ten obchod je větší, než ten Michalův.“ „Jaký je to obchod?“ Ptal se jej Mario. Ivan se posadil na židli, zapálil si doutník a odvětil: „To se všichni dozvíte až k večeru. Jak jsem se dozvěděl od svých lidí, na vaše účty přistálo asi tak dva miliony korun. Vyberte je a přijďte večer sem a já vám řeknu, jaký obchod jsem obstaral.“ Ostatní muži jen přikývli, opustili bar, jen Michal seděl na židli a dále popíjel svou vodku. „Ty nikam nejdeš?“ Ptal se jej Ivan. „Ne, odpověděl, : došlo mi, že budeš potřebovat peníze, tak jsem je vybral. Tady máš dvě stě papírů.“ Vytáhl je z kapsy a položil je na stůl. Ivan se na peníze podíval a podotkl: „Deset procent je tvých. Vezmi si je a vrať se sem až večer.“ Michal jen přikývnul, usmál se, vzal si peníze a jako poslední opustil bar. Ivan stále seděl na židli a usmíval se. Servírka k němu přišla a ptala se: „Budete ještě něco chtít?“ „Objednej mi něco k jídlu, ale něco většího, mám hlad.“ Odvětil Ivan a usmál se. Servírka jen přikývla a rychle oznámila: „Musím už otevřít pro veřejnost, pane.“ „Jistě. Věnuj se už hostům.“ Servírka jen přikývla, otevřela bar pro veřejnost a později obsluhovala zákazníky. Ivan Holach jí jen

pozoroval, usmíval se a sem tam se pustil do řeči s nějakým zákazníkem. Žádný zákazník neměl ani ponětí, že Ivan Holach je mafiánský boss, měli ho spíše jako za štamgasta. Ivan Holach byl velice spokojený, protože každý zákazník se s ním bavil o všem možném, nikoho nenapadlo, že se jedná o mafiánského bosse. V baru byl klid, vše probíhalo, tak jak má. Ivan Holach si všimnul jednoho muže, který si objednal drahý alkohol, přišel k němu a ptal se: „Jste málokterý host, který si objednává drahý alkohol. Vy jste cizinec?“ „Slušností je pozdravit a představit se.“ Napomenul jej cizí muž, který si objednával drahý zahraniční rum. Ivan se uklonil, omluvil, a slušně se představil. Cizí muž se usmál a pravil: „Jsem Jonathan Ikeras a přišel jsem se tady napít. Jsem na cestě na univerzitu.“ Ivan už poznal, že se jedná o vzdělaného člověka a ptal se: „Čím se zabýváte a jaká je vaše profese, pane Ikerasi?“ „Jsem profesor psychologie, ale jsem i amatérský profesor paranormálních věd.“ To Ivana velice zaujalo, usmál se a otázal se: „Paranormální? To jsou přece duchové, ne?“ „Ano, přesně tak. Pane Holach, věříte na duchy a pekelné a andělské bytosti?“ Ivan Holach se napil své oblíbené whiskey a s úsměvem podotkl: „No, sice tomu nevěřím, ale budiž. Každého zajímá něco jiného. Mne třeba zajímají obchody se zbožím a tak.“ Jonathan Ikeras dopil svůj zahraniční rum, podíval se na hodiny a omluvil se: „Omlouvám se, pane Holach, ale už musím jít. Někdo mne totiž na univerzitě čeká. Mějte se tady hezky a třeba se někdy uvidíme.“ Ivan se s ním rozloučil, podal mu ruku na rozloučenou a pak se věnoval pozorováním zákazníků. Jonathan Ikeras opustil bar a ztratil se neznámo kam. Blížilo se k večeru, muži od Ivana Holacha vešli do baru, skoro bylo už v něm prázdko. Boris Tkvičenko si objednal něco k pití, sáhl si do kapsy a na stůl položil peníze, ti ostatní následovali jeho příklad. Ivan Holach byl spokojen s tím, že všichni dělají to, co mají. „Pánové, promluvil Ivan Holach, : všichni se v klidu posaďte a pak vám řeknu o dvou obchodech, které jsem pro vás sehnal.“ Všichni usedli ke stolu, servírka je obsluhovala a podívala se na své hodiny. Ivan si jí všimnul a uklidnil jí: „Neboj se, ta naše schůzka bude trvat asi tak hodinu, my se rozejdeme, ty si pak spočítáš tržbu a můžeš jít v klidu domů.“ Servírka se uklidnila, usmála se a věnovala se své práci. Ivan Holach zakašlal a prohlásil:

„No, v Ostravě máme kšeft a to jsou lehké drogy pro diskotéka. Budeme mít trvalý přísun financí, objednávky jsou veliké a ty Michale, jak jsou na tom tví dealeri?“ Michal se napil vodky a v klidu odvětil: „Mí dealeri jsou v pohotovosti a čekají na zboží. O tom obchodu už vím. Není to jen Ostrava.“ „Chvám tě, Michale, vidím, že máš spolehlivé lidi. Máš tedy pod sebou celou Ostravu. Chvám.“ Michal se postavil, v tom momentu se cítil velice důležitý. Mario na to nic neřekl, napil se vína a pak si okusoval nehty. Boris Tkvičenko se usmál a ptal se: „A co poldové? Vědí o tom něco? Pokud vím, tak někteří dealeri jsou v báni a určitě něco vykvákli.“ „Jenom klid, Borisí, ujistil jej Ivan, : ti nic neřeknou, protože mám také známé poldy a berou od nás zboží, ale tohle je zase má starost.“ Boris jen přikývnul, vypadalo to, že se po jeho větě uklidnil. Když už všichni dostali úkoly, tak si objednali něco k jídlu a bavili se o všem možném. Ivan si vzpomněl na toho cizince Ikerase a oznámil: „Měl jsem tady jednoho člověka a objednal si drahý alkohol, myslel jsem si, že je to nějaký milionář, ale pak jsem z něho dostal, že je to profesor psychologie a prý se zajímá o paranormální věci, jako jsou duchové, andělské a pekelné bytosti. Co si chlapi o tom myslíte?“ Michal se podíval na Maria a podotkl: „Nic, ani mne to nezajímá. Mám jiné starosti a jiné zájmy, když nic nedělám.“ „S tebou je tedy rozmluva, Michale.“ Zamračil se Ivan. Boris se na Ivana podíval a podotkl: „No, já v tom věřím, jsem přece z Ruska a mohu říci, že nechci to vědět. Bojím se toho. Zním mnoho příběhů ohledně těchto věcí a pravdivých. Od těchto lidí raději pryč, šéfe.“ „A to jako proč?“ „Protože se říká, že pokud znáš tyto lidi, tak tě mohou proklít. U nás v Rusku se těch lidí straní a hlavně pravoslavní, šéfe.“ Ivan se usmál a pravil: „Já tomu vůbec nevěřím, ale to jedno. Dobře se to ale poslouchalo. No, končím dnešní schůzi, můžete se rozejít do svých domovů.“ Všichni jej poslechli, rozloučili se a opustili bar. Servírka měla tak trochu strach, raději se pomodlila. Ivan se na ní podíval a ptal se: „Co ti je?“ „Ale, mám tak trochu strach. Duchové, pekelné bytosti a andělské. A ještě k tomu je venku tma. Je to nepříjemné.“ „Ale prosím tě, to jsou pověry, děvče. Uklid' to tady a pak spočítej tržbu.“ „Půjdete mne pak vyprovodit domů?“ „No, dobrá. Tak se dej do práce, spočítej tržbu a pak tě vyprovodím

domů.“ Servírka si oddychla, usmála se a ihned se dala do práce. Ivan se díval na své hodinky a trochu jí popohnal. Servírka už měla poklizenou, vypočítanou tržbu a oddychla si. „Tak pojd', ty zbabělá.“ Usmál se Ivan a chytil jí za rameno. Oba odcházeli a drželi se jako budoucí novomanželé, když míří na svatbu. Doprovodil jí až k jejímu bytu, loučil se s ní a přikázal: „Zítřejší přijd' kolem desáté hodiny ráno.“ „Dobře, přikývla už celkem klidně, : budu tam přesně před desátou. Dobrou noc.“ Ivan se s ní také rozloučil, opustil menší patrový panelák a kráčel ke své vile, která byla asi tak jeden kilometr daleko.

2. KAPITOLA... KAPITÁN POLICIE LUKÁŠ PIHAVKA

Bylo šest hodin ráno a k policejnímu okrsku přijelo auto značky Felicia, z něho vystoupil muž vyšší postavy, byl robustního těla a mířil do budovy. Přišel ke svému stolu, zapálil si cigaretu značky Moon a zapnul si stolní počítač. K němu přišel další muž, položil mu složku na stůl a pravil: „Kapitáne, tady je složka a je tam příkaz paní Lenky Bradáčové.“ Muž se podíval na tu složku a ptal se: „A co tam je?“ „No, omlouvám se, ale nahlédl jsem do té složky. Lenka Bradáčová žádá, aby jste se podíval na nějaké lidi, kteří jsou ve složce. Spekuluje se o pohybu mafie.“ Kapitán Lukáš Pihavka se posadil do svého křesla, podíval se do složky a potichu si jí pročetl. Típl cigaretu do popelníku a pravil: „Ivan Holach. Ano, znám ho. O něm se říká, že má toho hodně na svědomí. Také bude těžké mu něco prokázat, protože má na všechno alibi. Ale vyšlu své lidi do terénu.“ Muž se vzdálil od kapitána, posadil se na své křeslo a prohlížel se své složky. Jmenoval se Jakub Tuhý a nic jiného neměl na práci, než psát do počítače údaje o trestancích a vyslychat je. Za nemalou chvíli k nim přišel jejich nadřízený, zamířil ke kapitánovi Pihavkovi a oznámil: „Zdravím vás, kapitáne Pihavka. Dostal jste tu složku?“ „Ano, šéfe, dostal. Dnes povolám své lidi a budou špehovat Ivana Holacha, ale neznám jeho partu, tedy kumpány.“ „To se dozvíte, kapitáne. Proto jsem za vámi přišel. Tady máte adresu policejního serveru a ve složce máte k němu heslo k přístupu. Tam jsou jeho lidi. Máte na to asi tak měsíc. Paní Bradáčová mi šlape na paty.“ Kapitán Pihavka se zamračil, nic neříkal, zapálil si cigaretu a pohrával si se složkou. Nadřízený mu popřál hezký den a opustil budovu. Lukáš Pihavka se napil kávy, nic neříkal, jen si oddychl vypadalo to, že nebyl moc nadšený z té složky. Podíval se na ní a řekl si pro sebe: „To bude perný měsíc.“ Mezitím k hospodě přicházel Boris Tkvičenko, pohlédl na budovu a usmál se: „Peníze jsou, ale není do čeho píchnout. Alespoň se někde pořádně poprat.“ Vešel do hospody, přišel k výčepu a objednal si pivo. Servírka jen přikývla a pověděla mu, ať na chvíli posečká, má teď na starosti tři

zákazníky. Boris přikývl, posadil se na židli a trpělivě vyčkával. Do hospody vešli čtyři mladíci, vypadali, jako by byli zanedbaní a zamířili si to přímo k hracím automatům. Byli velice hluční, to vadilo servírce a poprosila je, aby se tak trochu zklidnili. Všichni čtyři poslechli a věnovali se hracím automatům. Servírka přinesla Borisovi pivo, omluvila se a ptala se: „Přejete si ještě něco?“ „Možná si dám ještě jedno. A když už jste tady, máte ruskou vodku?“ „Ne, pane, tohle u nás nevedeme. Máme pražskou, hanáckou a stalina.“ „Tak mi doneste dva panáky Stalina.“ Servírka jen přikývla a rychle kráčela ke svému pultu. Nikdo ale netušil, co se bude v příštích minutách odehrávat. Mladíci, kteří byli u hracích automatů, tak už neměli peníze a začali se mezi sebou hádat. Jeden mohutnější se postavil a hlasitě pravil: „Peníze nejsou, mám hodinky, tak je šupnu do zastavárny a vyhraju.“ „Ty jo!“ Nadhodil druhý. Najednou jejich nálada začínala upadat a začali se mezi sebou hádat. Hosté se na ně dívali, ale neřekli ani slovo. Servírka už poznala, že začíná jít do tuhého, proto přišla k nim a požádala je: „Prosím vás, uklidněte se. Pokud nemáte peníze, tak prosím opusťte hospodu.“ Jeden mohutnější mladík se na ní podíval a poprosil: „Nemáte půjčit tisíc korun? Já vám to vrátím, až vyhraji.“ „Je mi to líto, ale nemám.“ To se mladíkovi nelíbilo, postavil se a výhrůžně pravil: „Vytáhni tisícovku, nebo poznáš, kdo jsem já!“ Servírka měla strach, porozhlížela se po zákaznících, chtěla poprosit o pomoc, ale uklidnila se, zjistila, že jí sleduje právě Boris Tkvičenko a vypadalo to, že monitoruje situaci. Servírka si rychle schovala peněženku a poprosila: „Prosím vás všechny, aby jste opustili tuhle hospodu. Nebo si sežeňte peníze a pak můžete v klidu přijít.“ Mladíci se na ní podívali a jeden menší pověděl: „Má plnou peněženku. Šlohnem jí.“ Obklíčili servírku a vyžadovali po ní, aby jim dobrovolně dala peněženku s tržbou. V tom se Boris Tkvičenko postavil a s pomalým krokem mířil k nim. Mladíci si jej všimli a jeden mohutný mladík se postavil přímo před něho a upozornil ho: „Ty se do toho nepleť, nebo přijdeš k úrazu! Ty jsi sám a nás jsou čtyři!“ Boris poplácal servírku po zadku a slušně jí poručil: „Vrať se k pultu, já to tady s nimi vyřídím.“ Servírka poslechla a opatrně mířila ke svému pultu. Mladíci se dívali na servírku, pak pohlédli na Borise a mohutný mladík si vytáhl z

kapsy nůž a upozornil jej: „Uhni, jdeme si pro servírku!“ Boris byl klidný, rozeplnul si bundu, trochu ji pozdvihl a z opaku mu vyčnívala pistole o ráže devět milimetrů. Ostatní mladíci zpozorněli, menší už poznal, že se asi jedná o pravého mafiána, jen mohutný měl asi pro strach uděláno a řekl: „Zbraň nic nevyřeší, jen udělá v hlavě kulku. Pojď ven a rozdej si to se mnou. Složil jsem mnoho frajerů, jako jsi ty!“ „Jak se jmenuješ?“ Ptal se Boris mohutného mladíka. „Jsem Marián a seděl jsem už v kriminále dva roky za ublížení na zdraví. Už se mne bojíš?“ „Pojď ven!“ Přikázal mu Boris a usmál se. Servírka sledovala jejich situaci, rozhodla se, že policii volat nebude, určitě se to nějak vyřeší. Oba muži vyšli ven, podívali se na sebe a Marián vyzval Borise: „Zaútoč na mne!“ Boris zaútočil, Marián se snažil bránit, ale Borisova tvrdá pěst jej srazila k zemi. Ostatní mladíci se jej polekali a utekli, jen Marián ležel na zemi bez pohybu. Boris se usmál a řekl si pro sebe: „Těch frajerů je mnoho, ale to jsou jen slovíčka!“ Další mladík se vrátil, pohlédl na bezmocného Mariána a ptal se Borise: „Ty jsi ho zabil?“ „Ne, odvětil v klidu, : za chvíli se probere.“ Mladík jen mávnul rukou a utekl. Marián se konečně probral k životu, vstal a pohlédl na Borise, ten se jen smál. „Jsi v pořádku, Mariáne?“ Otázal se jej. „Ano, ale jsem bez peněz. Nemám práci.“ Boris se zasmál a popohnal jej: „Očisti se a pojď se mnou. Něco bych pro tebe měl.“ Marián se usmál, omluvil se mu a otázal se: „Ty jsi mafián?“ „Nebud' zvědavý, všechno se dozvíš. Pokud budeš hodný, můžeš si za den přijít i na pár tisícovek. Bereš to?“ „Jasně, jdeme.“ Usmál se a následoval Borise. Servírka vyšla z hospody a ozvala se: „Pane a co zaplatit za pivo?!“ Boris se otočil, kráčel k ní, omluvil se a zaplatil si to, co si objednal. Dal jí tisícovku a pravil: „To je dobrý.“ „No to není dobrý, pane, je to moc peněz! Musím vám vydat.“ „Nechej si to, nejsem socka. Hezký den.“ Rozloučil se s ní a rychle spíchal za Mariánem. Servírka se usmála, poděkovala a s radostí vběhla do hospody. Mezitím kapitán Lukáš Pihavka seděl pořád za stolem a řekl si pro sebe: „Tak a podívám se na tu složku a do počítače na ty kumpány od Ivana Holacha.“ Zapálil si cigaretu a napil se horkého kafe. V počítači zadal heslo a prohlížel si profily kumpánů údajné mafie. K němu přišel kolega Jakub Tuhý a ptal se: „Prohlížíte si ty profily?“ „Ano,

pane Tuhý, prohlížím si je. S něčím mi pomůžete, máte čas?“ „Jo, kapitáne Pihavka. Přisednu si k vám.“ „Dobře, vezmě si notes a tužku a já vám budu diktovat.“ Připomněl mu Pihavka a už se začínal věnovat počítači. Prohlížel si fotografie a pravil: „Takže na vyřešení případu mám měsíc, podle mne je to nesmysl. To je pěkně na dlouhou dobu. Pokud je to opravdu mafia, tak to bude velké a pěkně na dlouhou dobu. To si Bradáčová myslí špatně. Měsíc. Asi je na hlavu.“ To ani netušil, s čím se PČR a mafia setká. Jeho kolega Tuhý jen zakašlal a poznamenal: „Jak vy můžete pořád kouřit? Je tady z toho smrad.“ „To máte jedno, a už to mám. Vezmě si propisku a pište.“ Tuhý jen nad tím mávl rukou a začínal psát, co mu kapitán Pihavka diktoval: „Michal Nový, věk třicet osm let, má za sebou dvě vraždy, ale nic mu nebylo prokázáno. Má bezpečné alibi. O něm se říká, že má na starosti dealery drog a střílí nepohodlné dealery. Má na svědomí padělání dokladů, korupce a úplatky, ale vždy se z toho vykroutil. Ve vězení si odseděl necelé tři roky za opakované krádeže. O něm se říká, že tipuje lidi a obstarává drogy do diskoték a dalších temných čtvrtí.“ Kolega Tuhý dopsal, protáhl se a napil se horké kávy. Pihavka se podíval na další profil a četl: „Mario Cattini, původem itál, azyl v Česku dostal před desíti lety. Věk kolem čtyřiceti let. O něm je známo, že má za sebou padělání dokladů, úplatky a krádeže drahých aut. Nejsou výjimkou ani levná auta, prodej kradených součástí do aut. V Itálii seděl dva roky ve vězení za rovněž kradená auta.“ Opět si odpočinul, napil se kávy a usmál se. Kolega Tuhý se také usmál a podotkl: „No, to se asi Bradáčová spletla. Pokud se jedná o Michala Nového, tak to bude na dlouhou trať.“ „Nebudeme si raději, tykat?“ Navrhnul kapitán kolegovi Tuhému. „Proč ne, Lukáši.“ Usmál se. „Proč si myslíš, že je to na dlouhou trať, Jakube?“ „Protože pokud se opravdu jedná o Michala Nového, tak to bude trochu problém. Pokud vím, tak ten Michal má okolo sebe několik drogových dealerů a bude je problém vypátrat. Mohou být všude.“ „Ty jsi něco o tom slyšel, Jakube?“ Ptal se jej Pihavka. „Ano. O něm se mluvilo před třemi lety.“ Odpověděl celkem klidně. Pihavka se nad tím zamyslel, pak se probral ze svých myšlenek a četl další profil: „Boris Tkvičenko, je z Ruska, má třicet tři let, v Rusku si odseděl pět let za trojnásobnou vraždu, ale na

kauci byl propuštěn, kauci údajně zaplatila ruská mafie. Je velice mohutný, měří dva metry, ovládá karate, box a judo, ničeho se nebojí. S každým je hotový raz dva. Je pravoslavný a o něm se říká, že dobře vykládá karty. Má na svědomí mnoho rvaček, konfliktů a další dvě vraždy, které mu nebyly prokázány.“ Jakub Tuhý dopsal a podotkl: „No, tak to bude tvrdý oříšek. Jak tak koukám, co jsem napsal, co jsi mi nadiktoval, tak to budou pěkně ostří hoši.“ Pihavka na to nic neřekl, jen polknul a pomyslel si: „Já to vidím na zásahovou jednotku.“ Jakub Tuhý se trpce usmál, už věděl, že ten případ nebude lehký. Kapitán Pihavka se opět podíval na počítač a četl: „Ivan Holach, věk kolem padesáti let, velmi silný muž, ovládá karate a je to výborný střelec. Veliká ryba a je považován za mafiánského bosse. Je velice bohatý a má mnoho kontaktů na různé lidi, kteří jsou v podsvětí. Často navštěvuje bar u Slona, který je údajně jeho. Má na svědomí padělání dokladů, vražd, které mu ale nebyly prokázány. Nechybí ani úplatky a korupce, je ale známý jako vlivný podnikatel se zbožím. Obchoduje se starožitnostmi, ale existuje podezření, že obchoduje s tvrdými a lehkými drogami. Pro veřejnost je neškodný, lidé o něm říkají, že je to velice solidní pán. Nedaleko svého baru má velikou vilu, která je postavená z jeho čistého zisku. Údajně obchoduje i s nemovitostmi, pronajímá několik desítek bytů.“ Přestal na chvíli číst, zapálil si cigaretu a promluvil: „No, ten Ivan Holach bude tvrdý oříšek. Bude těžké se mu dostat na kobytku a to si Bradáčová myslí, že to mám vyšetřit za měsíc. Asi přiletěla z Marsu.“ „Hm, poznamenal Jakub Tuhý, : také to tak vidím. Podle toho čtení se jedná o ostrou mafii. A to ještě nepočítám dealery, těch může být ve městě mnoho. Kdo ví, kolik lidí pro Ivana Holacha pracuje.“ „No nic, dneska už nic neudělám, ale zítra vezmeš telefon a obvoláš mé lidi. Půjdou do terénu.“ „Dobře, kapitáne Lukáši, zítra.“ Lukáš Pihavka se usmál a napil se kávy. O několik hodin později Boris Tkvičenko vedl mohutného mladíka Mariána do baru u Slona, vešel dovnitř a přikázal mu: „Tady se posad!“ Marián byl moc smělý, pohlédl na automaty a ptal se: „Máš nějaké peníze? Chtěl bych si zahrát a doneseš mi něco k pití?“ „Ne, odpověděl klidně Boris, : jen tady čekej.“ „Jak dlouho mám čekat?“ „Prostě čekej. Přijde hlavní šéf, ten se na tebe podívá.“ Marián už poznal, že Boris

je tvrdý chlap. Rozhodl se, že bude raději zticha. Za nedlouho do baru vešel Ivan Holach, poručil si něco k pití, pohlédl na Mariána a oznámil mu: „No tak chlape, máme ještě pro veřejnost zavřeno. Přijď za dvě hodiny.“ Boris zaslechl Ivana, rychle k němu přiběhl a oznámil: „Zdravím, to já jsem ho přivedl.“ „A to jako proč?“ Ptal se jej Ivan. „Myslel jsem, že se ti bude hodit. Je silný a ničeho se nebojí a stejně jsi minule říkal, že potřebuješ nějakého člověka.“ Boris jen přikývnul, podíval se na Mariána a pravil: „No, ty jsi asi byl v kriminále, že? Vypadáš na to. Umíš se prát, ale neovládáš žádné bojové umění. Také máš asi za sebou nějaké krádeže a vloupačky, že je to tak?“ Marián se na něho podíval a s údivem se jej otázel: „Jak to víš?“ „Vykej mi, jsem šéf a jaké je tvé jméno?“ „Jsem Marián Tkáč.“ Ivan se usmál a poznamenal: „Vyznám se v lidech a asi jsi i gambler, ale jestli chceš hrát a mít na to, tak musíš pracovat.“ „Mne nikdo nezaměstná, chci se zeptat, jestli by jste neměl pro mne nějakou práci.“ „Dobrá, pověděl Ivan, : počkej tady na Michala, ten tě do něčeho zasvěť. Pokud to zvládneš, jsi přijat a pak dostaneš skutečnou práci, ale pochop mne, musíš se první osvědčit.“ „A pokud to nezvládnu?“ Ptal se Marián, na jeho hlase šlo poznat trochu nejistoty. „Jsem Ivan Holach, mafiánský boss. Jsi teď v baru a mezi mafiány. Pokud to nezvládneš, jdeš do hajzlu. Nechci žádné svědky, kamaráde.“ Marián polknul a pomyslel si: „Tak tohle musím zvládnout, jinak jsem v loži. V mafii jsem nikdy nebyl a už vím, proč se mne ten Boris nebojí. Je to asi nějaký zabiják. Nesmím ukázat strach.“ Ivan pohlédl na servírku a poprosil jí: „Dones Mariánovi něco k pití a k jídlu, já to za něho platím.“ Servírka jen přikývla a donesla mu pivo a menší pizzu. Marián slušně poděkoval, sebevědomí se mu rychle vytratilo, zjistil, že se ocitl v mafii. Už to nebyl pouliční frajer. Uplynula asi hodina, do baru vešel Michal, rychle si objednal něco k pití a posadil se na židli. Protáhl se a řekl si pro sebe: „Dealeři se činí. Vše jde, jak má.“ Ivan k němu přišel a oznámil mu: „Jak se cítíš? Mám pro tebe nového rekruta, chci, abys ho vyzkoušel. Pokud obstojíš, je náš, pokud ne, zbav se ho.“ Marián zaslechl Ivanova slova, ihned v duchu zalitoval, že sem vůbec šel. Michal se na něho podíval, vstal ze židle, kráčel k němu a ptal se: „Tvé jméno?“ „Marián Tkáč, pane.“ Neodvážil se mu tykat. „Dobrá,

přikývl Michal, : dneska se ještě napij a pak půjdeš se mnou do bytu. Tam se vyspíš a zítra jdeme na akci.“ „Kam a co?“ Ptal se Marián tak trochu nejistě. „Jdeme na vloupačku a pak přepadovka jednoho človíčka, ale to ti říkám! Couvneš, jdeš do hajzlu!“ Marián polknul a tiše promluvil: „Necouvnu, nebojte se.“ „Tak proč mluvíš tiše a šeptáš? Napij se a objednáš mi ještě flašku vodky.“ „Můžete mi půjčit peníze? Chtěl bych si zahrát na automatech.“ Michal si vytáhl peněženku, z ní vytáhl dvou tisícovku a pravil: „Pokud tu akci nezvládneš, jdeš do hlíny, ty peníze oželím, protože se mi to vrátí desetinásobně. Ale pokud obstojíš, nic mi nemusíš vracet. Souhlasíš?“ Marián už poznal, že jinou možnost nemá, musí hrát až do konce. Zjistil, že musí pokračovat, dostal se přímo do chřtánu tvrdé a ostré mafie. Beze slova si vzal od Michala peníze a kráčel k hracím automatům. Podíval se na Borise a ptal se: „Kolik si tady mohu vydělat?“ Boris se napil vodky a odvětil: „Třeba i sto tisíc denně. Pokud uspěješ a budeš hodně snaživý, budeš mít ještě víc. Vítej v mafii, chlape.“ Marián už nic neříkal, vypadalo to, že se začínal smířovat se svým osudem. Usmál se a věnoval se hracím automatům. Podařilo se mu vyhrát pět tisíc a zajásal radostí: „Vyhrál jsem!“ Ivan se na něho podíval a pravil: „No vidíš to. Pokud jsi vyhrál, tak věřím, že tu zkoušku zvládneš. Jen tak dál.“ Marián se usmál, opět si začínal věřit. Když se schylovalo k večeru, Ivan čekal na dalšího člena mafie, byl to Mario. Pohlédl na Michala a přikázal mu: „Je pozdě, doved' Mariána do svého bytu a pak se vrať sem.“ Michal jen přikývnul a popohnal Mariána: „Jdeme domů. Ale říkám ti. Jestli utečeš, je po tobě. Znáš mnoho lidí, takže není problém pro mne tě najít a zlikvidovat.“ Marián jen přikývnul a slíbil: „Nebojte se, neuteču. V kolik vstáváme?“ „Já tě vzbudím. Jdeme.“ Odpověděl Michal a vedl Mariána do svého bytu. Za nedlouho do baru vešel Mario a oznámil: „Ivane, čtyři auta máme v garáži, ale něco jsem zaslechl.“ „Co?“ Ptal se jej boss Ivan. „Lidé ze servisu si mezi sebou říkají, že se asi o nás zajímá policie. Prý se zajímají o nás.“ „Kdo to říkal? Jméno toho člověka?“ „Neznáš ho, je ze servisu, ale prý u něho byl jeden polda a ptal se na tebe. Prý jsi v hledáčku policie.“ Ivan se usmál a s klidným hlasem promluvil: „Na mne nic nemají. Nic. Buď v klidu, Mario. Máš peníze?“ „Mám, je to rovných milión.“

„Fajn, dej sem peníze a deset procent si nechej.“ „Díky za tvou štědrost, šéfe.“ Poděkoval Mario a opustil bar. Boris seděl stále v baru a poznamenal: „Policii bych nepodceňoval. Je schopná všeho.“ „Jen klid, Borisi, mám mnoho známých a kontaktů, doneslo by se to ke mne a v ulicích máme mnoho lidí, takže buď v klidu.“ Boris se uklidnil, ale moc nervózní nebyl, moc dobře věděl, že peníze dokážou všechno.

3. KAPITOLA... ZKOUŠKA A PRVNÍ VÝKLAD KARET

Ivan seděl v klidu na židli a usmíval se, vypadalo to, že ho nic netrápilo. Pak se otočil, pohlédl na Borise a ptal se: „Borisi, co je to Seňora?“ Boris se na něho podíval a odvětil: „Podle pověstí je Seňora samotná Annabell a střeží podsvětí, je to strážce podsvětí. Proč se ptáš, Ivane?“ „Četl jsem to v jednom časopise. Ptám se jen tak, čistě ze zájmu.“ Boris se napil vodky a prohodil: „Já se nerad o tom bavím, protože jsem pověřivý a má víra to zakazuje. Nechci to vědět.“ „Ale prosím tě, byla to jen otázka, nic víc. Jdi už konečně domů. Já tady ještě zůstanu a vyprovodím servírku domů, sama se totiž bojí.“ „Já už jdu. Dobrou.“ Rozloučil se Boris a opustil bar. Ivan se usmál a pomyslel si: „Pokud vím, tak Boris Tkvičenko dobře vykládá karty. No, uvidím. Třeba ho zlomím a na tu Seňoru vyloží.“ Probral se z myšlenek a sledoval servírku, jak uklízí a umývá sklenky. Když už měla vše hotové, spočítala tržbu a oznámila: „Pane Holach, všech no sedí a vše je v pořádku.“ „Dobrá, jdu tě doprovodit domů.“ Servírka souhlasila, usmála se a převlékla se. Oba později opustili bar. V baru bylo ticho, najednou se pohnula židle a pak spadla na zem, později všechny židle popadaly na zem. Od této události se už nic nedělo. Ráno bylo chladné, Michal probudil Mariána a oznámil: „Napij se, najez se a převleč se. Jdeme na akci!“ Marián vstával s velikou nevolí, ale musel, moc dobře věděl, že pokud zradí, nebo něco provede, tak se musí rozloučit se životem. Když dokončil své potřeby, otázal se Michala: „Kam půjdeme?“ „To se dozvíš, Mariáne. Běž ven a čekej mne u auta. Pojedeme k jednomu obchodu. Je zavřený, ale zboží tam je. Hni sebou!“ Marián se polekal a rychle poslechl. Michal přišel k autu a rozkázal: „Nastup si!“ Mohutný mladík jej poslechl, nastoupil do auta a čekal, co se bude dít. Auto se rozjelo, mířilo k jednomu obchodu, který byl zavřený. Když k němu přijeli, Michal mu dal páčidla a rozkázal: „Vypáči tyhle dveře, vevnitř jsou krabice a v těch krabicích jsou kartóny cigaret. Vem je a nalož je do auta. Do kufru.“ Marián jen polknul a pomyslel si: „Doufám, že nás nechytí policajti. Nechci jít zpátky do kriminálu. Dva roky mi

stačily.“ Poslechl, vzal si páčidla a zamířil si to přímo ke dveřím. Vypáčil dveře, pomaličku je otevřel a na zemi spatřil veliké krabice. Otevřel je, v nich byly cigarety značky Camell, nebyl si jistý, vyšel ven a ptal se Michala: „Kolik kartónů mám vzít?“ „Padesát!“ Vykřikl Michal a sledoval okolí, vypadalo to, že drží hlídku. Marián bral kartóny cigaret a ukládal je do kufru auta. Když už to měl konečně za sebou, před Michalem je spočítal a usmál se: „Hotovo, jaký jsem?“ „Dobry, chválil jej, : první zkoušku jsi zvládl a za chvíli tě čeká poslední zkouška. Nejsi nervózní a jsi si jistý a to se mi líbí. Zmíním se o tom bossovi.“ Marián byl na to hrdý, v duchu se tak trochu bál, ale nedával to na sebe znát. „Nasedni do auta, tady máš fotku jednoho človíčka, je to prodavač. Každé ráno odchází s tržbou do banky. Přepadni ho a vezmi mu tržbu.“ „To jako sám? Nemám zbraň! Co když bude křičet?“ Ptal se vyděšeně. Michal mu půjčil zbraň a pravil: „Je to devítka, pokud bude dělat potíže, tak ho zastřel, kurva!“ Marián si vzal zbraň, odjistil jí a mířil s ní do vzduchu. Michal se usmál a podotkl: „Jde vidět, že jsi už někdy zacházel se zbraní.“ „To ano, několikrát. Jdu na to!“ Michal jen přikývnul a usmál se. Marián si schoval zbraň a rychle běžel za tím človíčkem, který nese tržbu do banky. Michal stál vedle svého auta a díval se na hodinky. Zapálil si cigaretu značky Camell a pomyslel si: „Doufám, že to nezkaží.“ Ale obával se zbytečně, vypadalo to, že Marián měl v tom zkušenosti. Menší muž silnější postavy kráčel po chodníku, v ruce svíral kufřík a mířil si to rovnou do banky. V tom mu do cesty skočil Marián a rozkázal: „Dej sem kufr a mlč! Pokud budeš křičet, jsi mrtvý!“ Muž byl v šoku, odložil kufr, nevěděl, co má dělat, tak začal řvát. Marián znervózněl, pistoli měl nabitou a vystřelil. Muž se podíval na svá prsa, měl je zakrvácené, pak padl k zemi mrtev. Marián se na něho podíval, vzal kufřík a rychle utíkal za Michalem. „Slyšel jsem výstřel.“ Poznamenal Michal. „Jo, odpověděl rychle Marián, : přepadl jsem ho a řekl jsem mu, aby mlčel, ale on začal řvát, tak jsem ho odstřelil.“ „Máš peníze?“ Otázal se ho Michal. „Jo, tady je kufřík a můžeme jet k baru.“ Michal otevřel kufřík, počítal hotovost a usmál se: „Jsi dobrý, Mariáne. Je tady celkem milión korun. Jsi dobrý.“ „Zvládl jsem zkoušky?“ Ptal se. „Mariáne, od toho je boss Ivan Holach. Já jsem jen jeho člověk.“ „A dostanu nějaké peníze?“ Ptal se.

„Mariáne, to rozhodne boss Ivan Holach. Já jsem jen jeho člověk.“ Marián nic už neříkal a mlčky sledoval míjející se krajinu v jedoucím autě. Mezitím kapitán Lukáš Pihavka obdržel telefonát, přikývl a položil sluchátko. K němu přišel kolega Jakub Tuhý a ptal se: „Něco ohledně případu Ivana Holacha?“ „Nevím, odpověděl, : ale obdržel jsem zprávu, že někdo okradl pana Josefa Mdlého. Nesl tržbu do banky, ale někdo ho přepadl a zastřelil. Majitel tvrdí, že měl kufřík peněz, částka činila milión korun a byla to tržba z prodeje. Nesl jí do banky. Někdo jej přepadl a zastřelil. Jakube, to je tvůj případ, ujmi se toho.“ „Dobře, Lukáši, vyšlu tam své lidi.“ Lukáš jen přikývl, zapálil si cigaretu a napil se horké kávy. Ani netušil, co jej čeká. Byl celkem v klidu, ale něco mu říkalo, že ten případ s tím zastřelením Josefa Mdlého týká i jeho. Blížilo se k poledni, Michal přišel s Mariánem do baru a pravil: „Bar je ještě zavřený, ale já mám klíče a ty jsi teď vítán. Pojd' dovnitř a dej si něco k pití, Mariáne.“ Oba vešli do baru, zamkli za sebou, v baru nikdo nebyl, Marián se podíval okolo sebe a ptal se: „To si mám něco dát? Nemám peníze. A kdo to zaplatí?“ „Máš hodně otázek, vezmi si, co chceš. Boss to platí. Neboj se, žiješ a to je dobře.“ Po této větě se Marián uklidnil a pomyslel si: „Hm, zvládl jsem to, jinak by tak Michal nemluvil.“ Všiml si, že jsou rozházené židle, přišel za Michalem a oznámil: „V baru asi někdo byl. Jsou rozházené židle!“ Michal se podíval, vyfotil si všechno a ptal se Mariána: „Neudělal jsi to náhodou ty?“ „Ne, Michale, bránil se, : co bych z toho měl?“ „Jen klid, Mariáne, jenom klid. Máme tady kamerový systém. Ten to odhalí. Jdi se něčeho napít.“ Marián jej poslechl, vzal si vodku a začal pomaličku popíjet. Dostal hlad, proto se podíval na Michala a ptal se: „Mám hlad. Je tu něco k snědku?“ „Já nevím, podívej se do ledničky a neptej se pořád. Chovej se tady jako doma. Jsi už náš, tak se pořád neptej!“ Okřikl jej Michal. Marián už poznal, že je asi přijat, ale nic nedával na sebe znát. Z ledničky si vytáhl pizzu a ohřál si jí v mikrovlnné troubě. Za necelou hodinu přišel do baru Ivan Holach, podíval se okolo a ptal se: „Kdo rozházel ty židle?“ Michal k němu přišel, pozdravil jej a odpověděl: „Marián si toho všimnul. Také jsem se tomu divil. Ale pokud vím, máme tady kamerový systém. Podíváme se na to.“ „Dobrá, později, odvětil Ivan, : ten Marián to zvládnul?“

„Na výbornou, šéfe.“ „Dobrá, vezmi si mobil a volej ostatním.“ Michal jen přikývnul a začínal volat ostatním kumpánům. Ivan přišel k Mariánovi a ptal se: „Vzal sis něco k pití a k jídlu?“ „Ano, pane.“ Odpověděl, neodvážil se mu tykat. „Dobře, pověděl, : tady máš papír a tužku a napiš na papír, co jsi vzal, platím to.“ Marián se nepatrně usmál a pomyslně si: „Asi jsem prošel, budu žít.“ Za necelou půl hodinu přišli ostatní, posadili se na židle a čekali. Servírka urovnávala židle a začínala je obsluhovat. „Dnes je zavřeno, nadhodil Ivan servírce, : dej na dveře cedulku, že je zavřeno z důvodu soukromé oslavy.“ „Ano, pane Holach.“ Přikývla a ihned vyvěsila cedulku. Ivan se usmál, pohlédl na Michala a ptal se: „Tak co Michale, jak si počínal Marián při těch úkolech?“ Michal se podíval na Mariána a odpověděl: „Vykradl obchod s cigaretami, padesát kartónů cigaret značky Camell. Přepadl člověka, ale je tu problém.“ „Jaký problém?“ Ptal se jej Ivan. „Přepadl člověka, vzal peníze, odpráskl ho, ale peníze má. Ten člověk řval. Jinak si myslím, že úkoly splnil.“ Ivan se podíval na Mariána a ptal se: „Kdo ti dal zbraň?“ „Michal.“ Odpověděl s tichým hlasem. „No, podotkl Ivan, : představoval jsem si, že to půjde v pohodě, ale budiž. Tuším, že se o to bude zajímat policie, ale budiž. Nějak se to udělá.“ Marián jen polknul, vypadalo to, že čekal na svůj osudný ortel, tušil správně. Ivan se postavil a prohlásil: „Pánové, dovolte, abych vám představil nového člena naší mafie. Mariána Tkáče. Splnil bojové úkoly a myslím si, že je splnil velmi znamenitě, až na jednu věc. Po dvou úkolech zbyla mrtvola, ale Marián nám dokázal, že se nebojí odprásknout živého člověka. Vítám tě, Mariáne v naší mafii. Zachránil jsi si život a přežil jsi. Vítám tě a tím přivítáním jsi získal práci.“ Ostatní vstali, uklonili se a zatleskali. Marián byl hrdý, přišel k Michalovi a poprosil jej: „Dáš mi ten kuffík, prosím tě?“ Michal se usmál a podotkl: „Jde vidět, že asi začínáš znát naše mravy. To je tvá práce. Ber ho.“ Marián jen přikývl, vzal kuffík, položil jej na stůl a pravil: „Šéfe, tady jsou peníze.“ Ivan se podíval na kuffík, otevřel ho a počítal hotovost. Když vypočítal, usmál se a řekl: „Výborně, Mariáne, činil ses dobře. Deset procent je tvých, vypočítej si to a můžeš si hrát ty své automaty.“ „Kolik to je deset procent? Tisíc korun?“ Ptal se s údivem Marián. Ivan se zasmál a s klidem promluvil: „Deset procent z jednoho miliónu je asi kolik?!

Sto tisíc! Vem si je a mlč už konečně.“ Marián se usmál, vlastním očím nemohl uvěřit, kolik vydělal. Rychle si vzal peníze a posadil se na židli. Michal si k němu přisedl a zašeptal mu do ucha: „Jsi tu nový, u nás bývá zvykem, že nový hostí a staví flašku, kurva!“ Marián jen přikývnul, pohlédl na servírku a zvolal: „Dejte nám drahý alkohol a něco k jídlu!“ Servírka se usmála a odvětila: „Ined to bude, pane.“ Ivan se podíval na Michala a pověděl: „Výborně, Mariáne, tak se mi líbíš. Jen tak dál. Tak se to dělá!“ „Jsem rád, že jsem to zvládl a že jsem s vámi!“ Ozval se Marián. Ivan Holach se tomu zasmál a pověděl: „To je dobře, že jsi rád. Jedna věc je vyřešená a teď musíme vyřešit druhou věc a to jsou židle.“ Pohlédl na Michala a ptal se: „Tak ty říkáš, že židle byly rozházené, jak jsi sem přišel?“ „Ano, Ivane.“ Odpověděl Michal a zakašlal. Ivan vešel do jedné místnosti, ve které se nacházelo nahrávací zařízení, které bylo připojeno ke kamerám a posadil se na židli. Prohlížel si záznamy, nic zvláštního neviděl, jen hosty a sebe i své kumpány i toho Jonathana Ikerase, s kterým se dával do řeči. „To je zvláštní.“ Pomyslel si. Najednou se podíval na obrazovku a díval se na prázdný bar. Zahlédl hýbající se židli, která spadla na zem a pak po ní ostatní. „Tady asi straší!“ Vykřikl, vyšel z místnosti a ozval se: „Tady asi straší! Pojdte se všichni na něco podívat!“ Všichni jej poslechli, vešli do místnosti a sledovali záběr na kamerovém systému. Boris si na něco vzpomněl a prohodil: „To je asi ten den, kdy ses ptal na tu Seňoru, Ivane.“ Ivan se usmál a odvětil: „Jsi pověřivý! Vrať se do Ruska, Borisi!“ To se Borise dotklo a ohradil se: „Šéfe, ale nikdo tam není a židle se od sebe samy hýbou a padají na zem. Jak tohle vysvětlíš? He?!“ Ivan se na něho podíval, uznal, že má pravdu a podotkl: „No dobrá, připouštím, že se něco tady dělo, ale to neznamená, že tady straší!“ Ostatní se na něho podívali a Marián se otázal: „Co je to ta Seňora?“ „Nic, co by tě mohlo zajímat, Mariáne. To je prostě vymyšlená kravina.“ Odpověděl Ivan a zapálil si cigaretu. Boris se podíval na Mariána a vyprávěl: „Seňora je Annabell, je to strážce podsvětí. Hlídá podsvětí do pekel a do nebe. Jinak v podzemí je očistec. Rusové tomu věří, my jsme pravoslavní.“ Marián se tak trochu otfepal a pravil: „Když jsem byl malý, tak jsem viděl ducha. Ale bylo to hodně dávno. Má babička mi vždy říkávala, že se mám pomodlit a